

Arrest

nr. 82 455 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 25 januari 2011 het Rijk binnen en dienden op 9 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 19 januari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A. S. A. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1980 – de exacte datum kent u niet - te Obeid. U behoort tot de Dongola etnie en u bent Moslim. U bent gehuwd in 2007 met M. A. H. (zie dossiernummer CGVS 1115805B). Samen hebben jullie één geadopteerde dochter, I. genaamd, die bij uw schoonmoeder in Khartoum verblijft. U bent geboren in Obeid, maar bent opgegroeid in Khartoum en heeft steeds in deze stad gewoond in Soedan. Na het beëindigen van uw middelbare school bent u beginnen werken als handelaar. U verkocht gsm's, kocht auto's aan om ze later weer te verkopen en had eveneens een klein wisselkantoor. Later werkte u eveneens als buschauffeur in Khartoum. Eind 2009 werd uw echtgenote echter ziek. Ze had hevige buikpijn, en een buur van u, raadde jullie aan om naar een zekere dokter H. te gaan, die een specialist zou zijn die jullie zeker zou kunnen helpen. Jullie gingen naar deze dokter en uw echtgenote diende geopereerd te worden omdat het om appendicitis zou gaan waaraan uw echtgenote leed. Echter een maand na de operatie had uw echtgenote nog steeds last van hevige pijn in haar buik, waarop jullie terug naar dezelfde dokter wilden gaan. Deze dokter bleek echter verhuisd te zijn waarop jullie op zoek gingen naar een andere dokter. Deze raadde uw echtgenote aan om in het ziekenhuis een scan te gaan laten maken zodat kon worden nagegaan wat er aan de hand was. Op basis van deze scan wist de dokter u te vertellen dat bij uw echtgenote een nier was weggehaald, en eveneens haar milt. U kon dit niet geloven en ging naar een tweede dokter voor een tweede mening. Maar ook deze dokter bevestigde wat de eerste dokter had verteld en raadde jullie aan om klacht neer te gaan leggen bij de politie, wat jullie dan ook deden. Toen jullie het politiekantoor verlieten werden jullie aangereden door een wagen waarbij uw echtgenote licht gewond raakte. U hervatte uw werk, en zocht ondertussen ook naar de dokter die uw vrouw had geopereerd. Een paar maanden later, begin 2010, trof u de dokter aan in een bank waarop u de veiligheidsagent aansprak. Jullie werden vervolgens naar het politiekantoor overgebracht, maar de dokter in kwestie ontkende in alle talen zijn vermeende betrokkenheid. De politieagenten zeiden dat deze man een andere naam had dan die van de dokter waartegen jullie klacht hadden neergelegd, en ze lieten de man in kwestie dan ook gaan. Diezelfde dag nog werd u door onbekenden neergeslagen en meegenomen naar een afgelegen plaats. U werd twee dagen opgesloten en mishandeld, en na drie dagen bevrijd door mannen in politie-uniform. U vermoedt dat de hele kwestie met de dokter aan de basis ligt van deze ontvoering. U werd meegenomen door de politiediensten, die blijkbaar toevallig op zoek waren naar wapens op die afgelegen plaats, en ondervraagd over uw ontvoerders. Vervolgens werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u werd opgehaald door uw broers en echtgenote nadat u uw identiteit kon bewijzen. U besloot om terug naar uw huis te gaan, om vervolgens naar Obeid te vluchten, waar uw familie woonde. Via een vriend contacteerde jullie een smokkelaar die jullie naar Saoedi-Arabië zou brengen. Jullie zijn een maand in Obeid gebleven, en vervolgens naar Port Sudan gegaan, maar de smokkelaar liet steeds op zich wachten. Jullie zijn dan teruggekeerd naar Obeid, en hebben aangedrongen dat jullie wel dringend het land moesten verlaten. De smokkelaar bood aan om naar Canada te gaan mits jullie meer geld betaalden. Jullie deden dit dan ook en namen eind 2010 het vliegtuig, met een vals Somalisch paspoort, naar Turkije. In Turkije zijn jullie enkele dagen gebleven, en zijn jullie vervolgens doorgereisd per vrachtwagen en trein, tot jullie uiteindelijk in Oostende aankwamen in januari 2011. De smokkelaar liet jullie verstaan dat jullie in de VS waren aangekomen, en dat jullie een vrachtwagen dienden te nemen, die vervolgens op de boot zou gaan, die jullie naar Canada zou brengen. Jullie werden echter opgepakt door de Belgische politiediensten op 25 januari 2011 en vernamen dat jullie in Oostende waren. Jullie werden vervolgens vrijgelaten en wisten niet waar naartoe. Jullie verbleven zowel op straat als in sociale centra. U vroeg uiteindelijk op 9 mei 2011 asiel aan, op aanraden van een sociaal assistente, bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Soedan geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat u vermoedt dat uw echtgenote slachtoffer is geworden van organenhandel in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Eind 2009 zou uw echtgenote immers geopereerd zijn door een zekere dokter H. nadat deze een appendicitis had gediagnosticeerd bij uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Later zou echter gebleken zijn dat bij uw echtgenote een nier en milt zouden zijn weggehaald (zie gehoorverslag CGVS, p.6). De dokter die de operatie had uitgevoerd bij uw vrouw bleek in eerste instantie verdwenen. Echter, na een paar maanden vond u de dokter in kwestie toch terug, bracht hem naar het politiekantoor, maar diezelfde dag werd uzelf nog het slachtoffer van een ontvoering (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U

vermoedt dat de hele kwestie rond de desbetreffende dokter aan de basis ligt van deze ontvoering (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uiteindelijk werd u door personen in politie-uniform bevrijd na drie dagen opsluiting (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote slachtoffer zijn geworden van een misdrijf van gemeen recht. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, zowel als ten opzichte van uw echtgenote, kunnen niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming in de zin van de Geneefse conventie.

Daarnaast kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de door u aangehaalde problemen die u en uw echtgenote in Soedan zouden gekend hebben, die van die aard zijn dat ze uw 'vrees voor vervolging' of 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw land van herkomst enigszins ondermijnen, of alleszins niet ondersteunen. Zo geeft u aan, zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal, dat uw echtgenote eind 2009 geopereerd zou zijn door de dokter in kwestie, dat u begin 2010 deze dokter zou hebben teruggevonden en dat u dezelfde dag het slachtoffer zou zijn geworden van een gewelddadige ontvoering, en dat u tenslotte eind 2010 Soedan zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8: zie vragenlijst CGVS, dd.8 juni 2011, p.2-3). Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u meerdere malen gevraagd wanneer u Soedan heeft verlaten, waarop u steeds antwoordt dat het eind 2010 was (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt nochtans dat uw vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten op 27 juli 2009 in Samos. Wanneer u hiermee tijdens het gehoor geconfronteerd wordt, geeft u inderdaad aan dat u en uw echtgenote ergens tijdens jullie reisweg naar België zijn gearresteerd, waarbij jullie vingerafdrukken werden genomen, maar dat u geen idee heeft waar dat was, en dat jullie ook weer snel werden vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U blijft echter bij uw bewering dat jullie eind 2010 Soedan zouden ontvlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6), zelfs wanneer u dit nogmaals gevraagd wordt aan het einde van het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat uw vingerafdrukken genomen werden in Griekenland op 27 juli 2009, zoals blijkt uit informatie dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd, ondermijnt uw volgehouden bewering dat uw problemen zich zouden hebben afgespeeld op het einde van 2009 en het begin van 2010 in Soedan, en dat jullie uiteindelijk pas eind 2010 Soedan zouden hebben verlaten. Deze vaststelling brengt uw beweerde problemen in Soedan bijgevolg eveneens ernstig in het gedrang.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u voor het Commissariaat-generaal aanhaalt dat u de dokter die uw echtgenote zou hebben geopereerd, op een bepaald moment zou hebben aangetroffen in een bank, en dat u hem naar het politiekantoor zou hebben gebracht samen met een veiligheidsagent, maar dat de dokter diezelfde dag nog zou zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Nochtans had u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat u de dokter zou hebben teruggevonden na een bepaalde tijd, dat u hem naar de politie zou hebben gebracht, en dat de dokter vervolgens veroordeeld zou zijn (zie vragenlijst CGVS, dd.8 juni 2011, p.3). Deze tegenstrijdige verklaring betreffende het lot van de desbetreffende dokter doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar is ten tweede ook geen onbelangrijk element in het geheel uw beweerde problemen in Soedan. Indien de dokter daadwerkelijk veroordeeld zou zijn, toont dit aan dat de Soedanese politiediensten uw beweerde problemen wel degelijk serieus zouden hebben genomen. In ieder geval kan de vraag gesteld worden waarom u geen beroep zou hebben gedaan op een mogelijke bescherming door de Soedanese autoriteiten, aangezien uit niets blijkt dat u enige problemen zou hebben gehad met deze autoriteiten, en gezien uw bewering dat u net bevrijd werd uit de handen van de personen die u zouden hebben ontvoerd door een bepaalde politiedienst, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6-8; zie vragenlijst CGVS, dd.8 juni 2011, p.2-3), maar dat u integendeel een zulke drastische beslissing neemt en besluit het land te verlaten, bovendien toch enige tijd nadat u zou ontvoerd zijn. U beweert immers dat u begin 2010 ontvoerd zou zijn en dat jullie slechts eind 2010 het land ontvlucht zouden zijn. Uw loutere verklaring hierover tijdens het gehoor, dat u wel aan de politieagenten, die u naar het ziekenhuis zouden hebben gebracht, zou hebben gevraagd of uw ontvoerders zouden worden vervolgd, waarop zij zouden hebben geantwoord dat het hun taak niet was, kan bezwaarlijk als een volwaardige poging worden bestempeld om eventueel bescherming te vragen aan de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Ook uw echtgenote haalt tijdens haar gehoor voor het Commissaris-generaal geen poging aan waarbij jullie wel

degelijk om bescherming zouden hebben verzocht bij de Soedanese autoriteiten. Wanneer uw echtgenote hiernaar gevraagd wordt, antwoordt ze immers dat de agenten in het ziekenhuis jullie enkel vertelden dat jullie problemen hen niet aanbelangden (zie dossier CGVS 1115805B, gehoorverslag CGVS, p.6).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen van die aard zijn dat in uw hoofd geen "reëel risico op het leiden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden.

Uw advocaat maakte tenslotte nog een medisch attest over aan het CGVS waarin bevestigd wordt door dokter Peeters, dd. 28 juli 2011, dat uw echtgenote wel degelijk een nier en haar milt mist. Dit medisch document wijzigt echter niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Uiteraard dient er in eerste instantie begrip te worden opgebracht voor de medische toestand van uw echtgenote, maar uiteraard kan de desbetreffende dokter geen uitspraak doen over de omstandigheden waarin deze organen van uw echtgenote operatief verwijderd zouden zijn. Bovendien waren de voornaamste vaststellingen in het kader van uw asielaanvraag dat uw beweerde problemen in Soedan niet onder de criteria van de conventie van Genève vallen, dat uit informatie blijkt dat uw vingerafdrukken op 29 juli 2009 in Griekenland zijn afgenomen, terwijl u uw problemen in Soedan een hele tijd na deze datum situeert, en dat tenslotte uit niets blijkt dat u geen bescherming zou kunnen genieten bij de Soedanese autoriteiten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw H. M. A. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 januari 1983 te Addis Abeba, Ethiopië. U behoort tot de Djali etnie en u bent Moslim. U bent gehuwd in 2007 met S. A. A. (zie dossiernummer CGVS 1115805). Samen hebben jullie één geadopteerde dochter, I. genaamd, die bij uw moeder in Khartoum verblijft. U bent geboren in Ethiopië en heeft hier eveneens de lagere school doorlopen. Uw vader heeft de Soedanese nationaliteit, en jullie verhuisden dan ook, nadat u uw lagere school had beëindigd in Addis Abeba, naar Khartoum in Soedan. In Soedan werkte u lange tijd als secretaresse bij een bedrijf in Khartoum tot u huwde met uw echtgenoot in 2007. Eind 2009 kreeg u echter plots een hevige pijn in de buikstreek waarop u, op aanraden van een Eritrese buur, naar een zekere dokter H. in Khartoum ging. Deze dokter kwam tot de conclusie dat het om een appendicitis ging en dat u dringend geopereerd moest worden. Een maand na de operatie had u echter nog steeds hevige buikpijn waarop u terug wilde gaan naar de dokter die u geopereerd had, maar deze bleek verhuisd te zijn, en niemand kon jullie vertellen waar naar toe. U ging hierop op consultatie bij een andere dokter die u aanraade een foto te gaan laten nemen op de dienst 'radiologie' in het ziekenhuis. Uit deze foto bleek dat er bij u een nier en uw milt was weggenomen. U en uw echtgenoot konden dit niet geloven en gingen naar een andere dokter, maar ook hij bevestigde wat de eerste dokter zei. Jullie dienden vervolgens klacht in bij de politie tegen de dokter die u geopereerd had. Uw man dacht dat u het slachtoffer was geworden van organenhandel. Bij het buitenkomen van het politiekantoor werden jullie aangereden door een voertuig waarbij u licht gewond raakte aan uw been. Een paar maanden na de aangifte, zag uw man de dokter in kwestie in een bank waarop hij de veiligheidsagent aansprak die hem naar het politiekantoor bracht. Ook u kwam naar de politie om te bevestigen dat het wel degelijke deze dokter was die u had geopereerd, maar de dokter bleef ontkennen, en zei dat hij een andere naam had. De politie kwam ook tot de conclusie dat de man die jullie beschuldigden een andere naam had dan de dokter die u geopereerd had, en liet hem dan ook gaan. Diezelfde dag besloten jullie om bij uw moeder in te trekken, maar toen uw man nog enkele spullen wou gaan halen in jullie woning, kwam hij maar niet terug zodat u uw familie inschakelde om hem te gaan zoeken. Na drie dagen kreeg u telefoon van uw man dat hij in het ziekenhuis was en dat hij was ontvoerd door onbekende mannen. Jullie besloten hierop naar Obeid te vluchten waar familie van uw man woont, en vatten het plan op om Soedan te ontvluchten. Jullie wilden in eerste instantie naar Saoedi-Arabië gaan met de hulp van een

smokkelaar maar omdat de smokkelaar op zich liet wachten, drongen jullie aan om zo snel mogelijk Soedan te verlaten, waarop jullie overeenkwamen dat hij jullie naar Canada zou brengen, mits de betaling van meer geld. Jullie wilden naar Canada omdat enkele familieleden hier zouden wonen. Jullie namen eind 2010 het vliegtuig in Khartoum en gingen naar Turkije waar jullie enkele dagen zijn gebleven. Een andere smokkelaar bracht jullie vervolgens per vrachtwagen en trein naar Oostende waar jullie aankwamen in januari 2011. De smokkelaar liet jullie verstaan dat jullie in de VS waren aangekomen, en dat jullie een vrachtwagen diende te nemen, die vervolgens op de boot zou gaan, die jullie naar Canada zou brengen. Jullie werden echter opgepakt door de Belgische politiediensten op 25 januari 2011 en vernamen op die manier dat jullie in Oostende waren. Jullie werden vervolgens vrijgelaten en wisten niet waar naartoe. Jullie verbleven zowel op straat als in sociale centra. U vroeg uiteindelijk op 9 mei 2011 samen met uw echtgenoot asiel aan, op aanraden van een sociaal assistente, bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst verlaten te hebben omdat u het slachtoffer zou zijn geworden van een malafide dokter, die bij u tijdens een operatie een nier en uw milt zou hebben weggehaald (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierna zou u klacht hebben neergelegd bij de Soedanese autoriteiten tegen deze dokter, maar een paar maanden later, nadat uw echtgenoot de dokter had teruggevonden en naar de politie had gebracht, zou uw man plotseling verdwenen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Na drie dagen nam uw echtgenoot echter terug contact met u op vanuit een ziekenhuis in Khartoum en bleek hij gedurende drie dagen ontvoerd te zijn geweest door onbekenden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Na deze gebeurtenissen zouden jullie besloten hebben om Soedan te verlaten eind 2010. Uw echtgenoot bracht in zijn asielaanvraag dezelfde beweerde problemen in Soedan naar voren (zie dossiernummer CGVS 1115805). In de uiteindelijke beslissing aangaande de asielaanvraag van uw echtgenoot, werden deze door u eveneens aangehaalde problemen ruim besproken. In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag werd echter een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus die luidt als volgt :

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake A. S. A. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bijgevolg kan ook wat u betreft besloten worden dat in uwen hoofde geen "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève bestaat, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Het eerste middel van verzoekers bestaat uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie en de materiële motiveringsplicht doordat eerste onderdeel, het CGVS voorhoudt dat de problemen van

verzoekers geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, terwijl verzoekers wel degelijk kunnen worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep en tweede onderdeel, door verwerende partij geen rekening wordt gehouden met het feit dat er geen gebreken of tegenstrijdigheden werden gevonden in de verklaringen van verzoekers die niet kunnen worden verklaard. Verzoekers beroepen zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien het CGVS zelfs niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent om reden dat verzoekers verder een beroep kunnen doen op de interne beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst, terwijl duidelijk is dat de lokale overheid geen bescherming kan bieden tegen het reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekers – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moeten aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Verzoekster geeft aan dat zij werd bedreigd en aangereden aangezien zij een klacht had neergelegd bij de politie als slachtoffer van organenhandel. Ook verzoeker werd aangereden en ontvoerd wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep met name als familie van het slachtoffer van organenhandel dat klacht heeft ingediend bij de autoriteiten. Verzoekers verwijzen naar bepaalde rechtspraak van de Raad.

3.2.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens.

3.2.2. Verzoeker stelt zelf dat hij terugkeerde uit Europa omdat zijn vrouw ziek was. Verzoekster toont weliswaar aan dat haar milt en nier verwijderd werden, echter wordt geenszins aangetoond dat dit een onnodige medische operatie was, noch wordt medische informatie aangebracht over de noodzakelijke nazorg. Evenmin wordt aangetoond dat de milt een orgaan is dat voor transplantatie wordt gebruikt. Voorts worden geen nadere elementen aangebracht over de appendix-operatie.

3.2.3. Daargelaten de waarachtigheid van de feiten inzake de orgaanhandel, kunnen verzoekers niet worden gevolgd nu dit gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard is. Indien overigens sprake is van orgaanhandel, dan veronderstelt dit een georganiseerde en frequente bezigheid die evenmin wordt aangetoond in Soedan. Verder kan niet worden ingezien waarom verzoekers gerechtelijk zouden worden vervolgd.

Waar verzoekers beweren dat hun aanrijding gelinkt zou zijn met het neerleggen van een klacht tegen dokter H., is dit een bonte bewering die steunt op vermoedens omdat de ontvoerders zouden verwezen hebben naar een auto-ongeval (gehoorverslag p. 7). Nergens worden concrete en objectieve elementen ter ondersteuning aangebracht. Verder is geenszins aangetoond en evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekers - niet aannemelijk gemaakte - ontvoering zou zijn gelinkt aan verzoeksters operatie, dan wel aan het indienen van een klacht tegen dokter H.

Verzoekers hun bewering te behoren tot een sociale groep kan niet worden gevolgd nu ze niet behoren tot eenzelfde groep, verzoekster zou immers het slachtoffer zijn van orgaanhandel, wat zoals hoger wordt gesteld, niet aannemelijk is. Verzoekers bewering te behoren tot een groep met beweerde zelfde kenmerken, namelijk de familieleden van de slachtoffers van orgaanhandel, beantwoordt niet aan de kenmerken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d). Immers verzoeker toont niet aan dat zijn gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, noch dat familieleden als sociaal afwijkende groep wordt beschouwd. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven heeft het geciteerde arrest betrekking op een familiale vervolging in het kader van een vendetta.

3.3. Verzoekers menen dat hun verklaringen op geen enkel moment met enig gebrek of tegenstrijdigheid waren behept, noch kunnen worden afgedaan als vaag en dat aan de geloofwaardigheid van de door hen afgelegde verklaringen niet kan worden getwijfeld.

3.3.1. Verzoekers beweren dat de reden voor het feit dat hun vingerafdrukken werden genomen door de Griekse autoriteiten op 27 juli 2009 te vinden is in het feit dat verzoeker in 2009 zijn neef M. S. H. uit Frankrijk wilde halen wegens diens ernstige psychische problemen. Verzoeker hoopte hem terug te halen naar Soedan zodat zijn psychische toestand opnieuw zou normaliseren. Verzoeker ontmoette zijn neef in Griekenland en samen reisden ze terug naar Frankrijk. Aangezien verzoekers neef evenwel na aankomst in Frankrijk niet meer wenste terug te keren naar Soedan en verzoeker geen visum had om terug te keren, heeft verzoeker beroep gedaan op het OFII. Op 21 oktober 2009 keerde verzoeker vrijwillig terug naar Soedan. Verzoeker voegt in deze een document van het OFII inzake zijn terugkeer toe. Pas nadien begonnen de problemen van verzoekster.

Verzoekers geven een omstandige *post factum* verklaring, doch gaan hierbij voorbij aan hun eerdere verklaringen (gehoorverslag verzoeker p. 5-6, gehoorverslag verzoekster p. 4), met name het feit dat zij hun aanhouding in Griekenland en afname van vingerafdrukken uitdrukkelijk situeren tijdens hun vlucht naar België. Verzoekers huidige uitleg verandert dan ook niets aan de ernstige tegenstrijdigheid van hun

vroegere verklaringen, te meer nu hij geen reisbescheiden voorlegt die zijn beweringen kunnen objectiveren.

3.3.2. De bewering dat verzoeker bij zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat de dokter uiteindelijk werd veroordeeld, houdt geen steek. Verzoekers wijten zulks aan de mogelijke verwarring bij de vertaling van de woorden 'aanhouden' en 'veroordelen'.

Waar verzoeker beweert dat zijn verklaringen niet getrouw werden weergegeven, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker stelde op DVZ "*Toevallig zag ik de dokter op straat, ik volgde hem en pakte hem. Ik bracht hem naar het politiekantoor. Hij werd veroordeeld. Ik denk dat er misschien sprake is van orgaanhandel.*" (vragenlijst DVZ vraag 3.5). Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Daarenboven klemt verzoekers huidige uitleg - dat de dokter aangehouden werd - eveneens daar waar verzoekers volhouden dat er geen enkel gevolg werd gegeven aan de klacht van verzoekster en dat de dokter vrijelijk kon beschikken.

3.3.3. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het formuleren van bonte beweringen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind. Verzoekers zijn dan ook niet ernstig waar zij menen dat hun verklaringen op geen enkel moment met enig gebrek of tegenstrijdigheden waren behept. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet kan overtuigen is de vraag of de nationale overheid in staat is om bescherming te bieden aan verzoekers niet dienstig.

3.3.4. Volledigheidshalve kan echter worden toegevoegd dat de bewering dat er geen gevolg werd gegeven aan de (niet aangetoonde) klacht van verzoekster, niet blijkt uit de feiten. Integendeel, verzoeksters klacht werd wel degelijk geacteerd en ook nadat verzoeker de dokter herkend had, werd deze naar het politiebureau gebracht en zijn er getuigenissen afgenomen, onder meer van verzoekster die daarvoor ook naar het politiebureau is gekomen (gehoorverslag verzoekster p. 6). Zodoende ook als verzoekers hun beweringen worden gevolgd, dan nog kan geenszins worden gesteld dat de politie geen actie ondernomen heeft. Dat de daders vooralsnog niet gevat werden, kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekers geen beroep konden doen op nationale bescherming, te meer daar nergens uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij zich nog tot de politie zouden hebben gewend om zich te informeren of er een onderzoek werd gevoerd en in welk stadium dit zich desgevallend bevond. Verder hebben verzoekers zelf nagelaten om klacht in te dienen betreffende de beweerde ontvoering, zodat het ontbreken van enige bescherming in deze kwestie in eerste instantie aan hen zelf te wijten is. Daarenboven werd reeds eerder gesteld dat de beweerde link tussen de aanrijding en de klacht tegen dokter H. geenszins aangetoond, noch aannemelijk is. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De door verzoekers aangebrachte feiten zijn dan ook niet voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15

december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK